אדמת ליבי

שירי שכול וגעגוע

חוברת זו הופקה במסגרת שבוע המודעות לשכול האזרחי,
ביוזמת עמותת 'יקיר לי' (ע"ר) - יד ולב לשכול האזרחי,
התומכת במשפחות שחוו אובדן של בן משפחה צעיר
ממחלה או בנסיבות טרגיות אחרות.

יקיר לי
יד ולב לשכול האזרחי

yakirlyorg@gmail.com | 050-5335148 | www.yakirli.org

עיצוב ועימוד: אדוה בר-לב

רשימת השירים

מפגש מחודש / אדווה זיידמן
לאיפה נעלמת / נועם הדר
רק אתה ואני / אדוה בר-לב
שקר של חלום / אדל רוסלס
הבור / אירית לוי כהן
שמלה לבנה / אירית לוי כהן
מכתב לטל / זיוה אפרים
מכתב לטל 2 / זיוה אפרים
זיכרונות המאבק / חגית אוסקר-רז
אל עמק הגעגוע / חגית אוסקר-רז
לכל זמן / חגית אוסקר-רז
לי-אור / יוסי לוינסון
עוד שישי בפתח / חבצלת מוטהדה
זה אפילו לא יום הולדת / יעל צור
יום אחד / לימור אדלר
ערב ה-30 לעדי שלנו / לאה כץ
והימים ימי זכרון לאומי / לאה כץ
ויידום ה...פלפון / לאה כץ
מקבץ שירים / מיכל פנחסי
אל נורא עלילה / מלי ורצברגר
צועק אליך / משה פריאל
יד ביד / מנשה לוי
לא יהיו יותר זכרונות של המחר / סגלית פרנקל
ואם אצמיח / עדי נאה בלוך
לאבד ילד / נילי אורבך
שיר המעלות / עפרה ענת לייכטמן
כשאתם אומרים לקבור ילד / רויטל לוי
ילד קשת / ש.ב גולדשטיין
דמעת עיני / ש.ב גולדשטיין
נשמתך עדן / ש.ב גולדשטיין
פתאום מגיע / שרה רולניק
חודשיים בלעדיך / דפנה ארמן
אדמת ליבי / שירה יערי
מתגעגעת / נאוה כהן
שש שנים / שרה רולניק
החיוך שלך למעלה / שרה רולניק
מיון ילדים / שרה רולניק
מלאכית בלבן / שרה רולניק
יחדיו שלובים / שרה רולניק

מפגש מחודש/ אדווה זיידמן

בבוקר
כשמיכרון החלום יכה בי
אדע,
כי נשמותינו נפגשו הלילה
ויצרו
חיבור
מפגש מחודש
לעולמי עד
או לפחות
לכמה
רגעים קטנים...

לאיפה נעלמת?/ נועם הדר, 2017

לאיפה נעלמת אחותי?
עם חיוך גדול ואלא חיים
ילדה עם טוב לב ורצון לחיות
ילדה עם נתינה ואין טובה
ילדה כל כך מקסימה
את עוד ילדה קטנה אחותי, לאיפה נעלמת
אחותי את חסרה לנו כל כך הרבה
תחזרי כבר....
היית גיבורה, ואמיצה, עם חיוך על הפנים בכל שנייה גם שהיה קשה נורא
נתת אהבה ענקית למשפחה שלך שכל כך אהבת,
היה לך ערכים, ולחברה ערכת תמיד בכל צרה
תנוחי למעלה אחותי
אני מקווה שטוב לך
תשארי עלינו אחותי

אוהב אותך לנצח,
אחיך נועם

רק אתה ואני/ אדוה בר-לב

מוכר אחי כשיצאנו לטיול שמח בנחל?
הלכנו רק אתה ואני,
כאן תמיד,
עולם שלם היה לנו ביחד.
כל הדרך היתה כאן טיפות של פהב,
ואתה ואני,
רק אתה ואני...
בהרמת יד, כלי טיפת מאמץ,
סמרת לי להביט למעלה,
ישבנו לתפוס ראש על כלב ענק.
מלא מים היו שמח באמצע המדבר,
ורק אתה ואני...
ודיברנו,
ובחקנו,
כמה בחקנו, אתה ואני...
רק אתה ואני.
ומכשיו מי אני,
ומה אתה.
ואני כבר לא אותו הדבר,
ושמ אתה כבר לשארי אחר.
אני פה ואתה שמ.
אבל אתה יודע משהו?
אתה ואני פה לתמיד.
אתה ואני,
ואני ואתה.
ואיך פה שפתאום אני שואלת
איך לספאכל
אני בלסדייק?!

השיר נכתב על אחיה אלעד פישמן, שנהרג בתאונת אופנוע בהודו באוקטובר 2013.
בן 31 היה במותו.

שקר של חלום/ אדל רוסלס

שקר של חלום בהפיה של פגישה איתך,
אני תמיד אהיה כאן מחכה לך.
מיום שפגכת האושר פגע איתך,
מוצא את פצמי פומד כאן מדבר פימך.
שירים שכתבתי פרקתי אל היפ,
מאילא לא אסביר את הפפצוף, והקושי כאן,
הפ צפ לא יצליחו להחזיר אותך והמאן,
מכה פל ליבי כפלפ אל פקרב.
והלוואי ויכולתי רק פוד חיבוק קטן,
הלוואי ושאפתי קול לחוקק את הבלבן,
הלוואי שהשאש תחזיר את האור,
תשיב אותך אלי, ואוכל לך לכתוב.

מרגפ שהלכת למה אתה כ"כ רחוק מאני?
ולמרות שהבטחת, אל תשכח לחזור הביתה.
אין לי פוד אל אחד חוץ ממך. אפילו אם אני לא יכול לפפת בך ופם לא לחבק אותך
ולמרות שאני בוכה כאן לבד
אני לנצח אזכור לנצח אוהב אתה אחי.

למה השרב מרווה את צמאוני?
השאש שורפת את צבי ואני,
לא מרגיש דבר מלבד הפפצוף,
פדין לא בואת,איך לא אשאל מדוע,
הדמפות שחונקות אותי רק אתה לא מדבר,
אני הפפתי פד לכאן, לפחות תתקשר.
מנופף את ידי, לא מפופל להיפרד.
השארתי אצלך את ליבי שפפרב,
לפזוב אותך אחי, שוב להיות בודד.

מרגפ שהלכת למה אתה כ"כ רחוק ממני
ולמרות שהבטחת אל תשכח לחזור הביתה.
אין לי פוד אל אחד חוץ ממך. אפילו אם אני לא יכול לפפת בך ופם לא לחבק אותך
ולמרות שאני בוכה כאן לבד

אני לנצח אזכור לנצח אוהב אתה אחי

השיר נכתב על אחיה שנפטר ממחלת הסרטן בט"ו אלול תשע"ו.
בן 13 ותשעה חודשים. 4 שנות מחלה.

הבור/ אירית לוי כהן

בחיי נפסר כור עמוק
ככל שניסיתי למלאו
נעשה הוא עמוק לעצמו.
עמוק מדי כדי שאוכל למלאו.
רציתי לקפוץ לתוכו,
להתכסות יחד עימך בעפרו.
הבור שנמלא בעפר
נחפר בתוכי ולא מולא מעולם.
ביום בו אקפוץ לתוכו,
אתמלא בו והוא יתמלא בי.
אל אנו שתינו נחפור לנקודה
בה נפגשנו בפעם הראשונה.

שמלה לבנה/ אירית לוי כהן

כאשר קברנו אותך
רציתי ללבוש שמלה לבנה
ידעתי שכך תהיה שמלתך,
אשר לעולם לא תלבשי.
מתוך מותי נשלחו שורשים, לכל ניאי נפשי, דרך עורקים ווריד לבנים.
הגוף הקטן אשר צמח בתוכי
יצא מהנרתיק בצעקה.
קראתי לך ענת.
עשרים ואחת שניה צמחת ועלרת.
ועותרה הצעקה הראשונה.

נכתב לאחר מותה של הבת ענת לוי ז"ל
23.9.2001

מכתב לטל/ זיוה אפרים

טלי שלי,
אחר כהו יום ה30 ליום הפטירה שלך הסבירי, י"ז בטבת לא מאמינה שסבר כבר חודש שאתה איננו.
הימים עוברים ומדיין מרגיש כאן דקה.
הכאב מדיין קיים עמוק בכל תא מגופי ואני יודעת שעם הזמן אלמד לצפות כל תא כפה בעוד שמיכות
של מחשבות חיוביות, אהבה וטוב, ובאמונה עמוקה שאתה בעולם שכולו טוב ולך טוב,
ריפוי עם כל מה שיש ואיננו...כך שאוכל לשאת את הכאב הפה יותר בקלות..
רצף הפכרונות, המחשבות והרגשות שמציפים בכל רגע ורגע...
הכל הכל מפכיר אותך, האמא עם התינוק בסלה ברחוב, האמא בהריון, הילדים שחוגים את מסבר החגיה
בדרכם לבית הספר, הנערים שמתאספים וקוראים אחד לשני "אחי", החיילים שנוסעים לבסיס,
כל רגע של אופנוע שעובר, הפוגות הצעירים שמחבקים אחד את השני,האהבות שמדברות בטלפון עם ילדיהן-
הכל נהיה חד יותר ומפכיר אותך כשהיית תינוק,ילד, נער, גבר...
ובמיקר ילד אהוב שלי שכל כך אוהבת ומתגעגעת...
אני יודעת שעכשיו פהו פמן של חפיפה בין העולם "האמיתי" שמשיק, לבין עולם האבל והרוח
שרגע האוות שלך יבר, ובחפיפה הפו לוחדת לשלב, לאט לאט... בסוף אלמד..
ריח השמיכה והכרית שלך שאני ישנה עליה רק כדי להריח עוד קבת את הריח שלך , ושם קיים החשש
שהריח לא יפוג, כי רק כך אני נרדמת הבגדים שלך שהיו בארון שאני לובשתחלק מהסווג'רים שלך
כדי שהאוח שלי יקלוט שאתה תמיד איתי, גם אם בתוודעה אני יודעת שפה כך...
המילים שאני אומרת לך בכל יום לסבר השמיים בים, שם החיבור הוא נקי וטהור...
אפילו כשאני אוכלת אני נפכרת בדברים שאהבת שהכנתי לך...אפילו הפשוטים ביותר...
נרות הנשמה הדלוקים בבית מאירים ומפכירים לי שאתה כולך עטוף באור של מעלה, ומבחינה בתפופת הלהבה
גם כשאין רוח מבחוץ...
אפילו הלבים באיוחד אנ'י, שמתפורר בפתאומיות פוקף אופנים ובוהה בפינה בתקרה...
אני מדמיינת שאולי הוא מרגיש אותך בבית...
וכל הפכרונות והחוויות איתך כל כך טובים, כל כך פכיתי בך ילד שלי...
הפכרונות הטראומטים שיש מאך פהו הרגע שנודע לי שאתה איננו והרגע שבו נהרגת בתאונה,
האפורט בדות מד"א, והתאונה הפו לא נותנת לי מנוח... ברגעים האלו כולי נדרכת ומנסה להכיל..
אני כ"כ שמחה ושמחה שהלכתי למהות אותך בבית החלמין, שם נפרדתי מגופך, והפנים שלך היו
שלמות, שלוות ומחייכות וכו התאונה שברובה לי בראש... שאתת מאושר ומחייך...
הפכרונות והרגשות המדהימים איתך, כשהיית בחייך, עולים אלפי מונים על הטראומה, אבל כו מדיין טראומה
שפקוקה למהליכי ריפוי משלה ופה יקרה וקורה בפמנה היא...
אני יודעת שאתה תמיד איתי, בליבי ובמחשבותיי עד קץ היימים, שום דבר חיבוני לא יכול לבטא את אהבתי אליך
והקשר המיוחד שלי ושלך או את החוויות והפכרונות הכל כך טובים שחווינו כאמא ובן,
וגם אם הריח בכרית יפלם, הריח שלך כתינוק, כילד, כנער וכבוגר צרובים אצלי עמוק בנשמה...

אוהבת אותך ילד שלי, אנחנו בטח ניפגש למעלה כשיגיע הפמן ואני בטוחה שתהיה בבית החלמין ביום שלישי,
חודש מאז קברנו אותך ותחייך את החיוך המיוחד שלך שכובש כל לב.

אוהבת אותך מאד ותמיד

אמא

נכתב לאחר שטל בני נהרג בתאונת אופנוע בגיל 23 ב15.1.2017 לפני חמש שנים

מכתב לטל 2/ זיווה אפרים

טל,ילד שלי,אהוב שלי,נסיך שלי, טולטול נשמתוני שלי,
נשמה צבוהה וטהורה, ילד חכם וטוב לב שלי.
האכל והכאב צדול מנשוא אך אני איכשהו מתנחמת בכך שחייית את חייך הקצרים,
כל כך כל קצרים, ועשית את מה שאהבת ובחרת ואת מה שליבך רצה.
רצית לנסוע לארהב ונסעת, רצית לקנות אופנוע שכל כך אהבת וקנית, רצית לטייל וטיילת,
בחרת איפה לעבוד ועם מי להיות למרות כל דבר על האופנוע- כי פה מה שרצית בדיוק.
אהבת וקיבלת אהבה מכולם.
צם כילד, פה היה כל כך מוכן לך שהדברים יתבצעו צבורך ולטובתך
ללא מאמץ או רצשות סוערים ודרמות, בקלילות פשטות בשמחה ואהבה,
מספיקה היתה בקשה שלך וחיוך ופה היה מתבצע.
חיית את חייך בדרך שבחרת ואהבת, צם חיוך מלא תמידי והומור מיוחד לך,
לא היתה טיפת רוע או שנאה או שיפוטיות ולטולם לא דיברת על אף אחד דבר רע-
תמיד חיובי, אופטימי, נחוש להשיג את מה שבחרת וחי את מה שאתה אוהב לעשות.
איש של אמת בנופה ובנווה.
אני רוצה ובוחרת להאמין שהנשמה הצבוהה שלך בחרה צבורך ללכת -
כי כל מה שעשית- פה אתה שבחרת! ללא הרבה דיבורים.
אני מתנחמת בכך שאני בטוחה שחייכת צד הדקה האחרונה,
כי היית בדיוק במקום ובעשייה של מה שכל כך אהבת ובחרת וידעת בוודאות שאתה אהוב ואוהב.
ילד חופשי שלי, נפש אצילה, תמיד סקרת לכולם, ללא שיפוטיות, ללא שלילות- מלאך!
מישהו כתב בפיסבוק לא ידע לשפוט, לא ידע לרכל, לא ידע לשנוא'
כי אתה בחרת לאהוב ולהיות חיובי תמיד בכל מצב.
כשאני התייצבתי איתך, תמיד הצבות שלך היו כל כך חכמות ומאופנות - כמו איש בן 80.
תמיד אמרת לי "אמא, אני רוצה שתעשי רק מה שאת מרגישה שטושה לך טוב ועם האמת שלך-
כי אלו המילים שאני אמרתי לך צם, כי כך רציתי צבורך וכך בחרת חייך.
אהבת כל-כך את המשפחה, היית כל כך קשור אלי ואהבת אותי ואת המשפחה
אני ואתה היינו קשורים אחד לשני בחוטי משי אנרגטיים- חיבור שלטולם לא יפלם וישאר לצד.
נסיך שלי, יפה שלי, נשמה טהורה ואצילית שלי- פכיתי בך! פכינו בך!
תודה שבחרת בי כאמא, תודה אלוהים שאיפשרת לי להיות ולחוות את האושר הזה,
ולו לפאן קצר של 23 שנים, צם הילד והמלאך הזה,
תודה שאיפשרת לי לדבר איתך ביום שישי ולומר לך כמה אני אוהבת אותך,
ואמרת לי "צם אני אוהב אותך אמא".
תודה על הנחת והאושר שהבאת לי.
מתנחמת בזה שלא סבלת הרבה, מתת מאושר אהוב ואוהב כצדיק-
ילד מואר ומלאך שלי-
סוף צופל, פלה למפלה, כי לך מגיע גן צדן-
אני מבקשת מאלוהים ומהמלאכים שם למפלה,
שילוו אותך באור ובאהבה לגן הצדן שאתה ראוי לו ולטטוף אותך באור ואהבה.

נכתב לאחר שטל בני נהרג בתאונת אופנוע בגיל 23 ב15.1.2017 לפני חמש שנים

מקבץ שירים/ חגית אוסקר-רז

זיכרונות המאבק

זיכרונות
המאבק
עוד
השכחה
ובעד
הזיכרון

מחלים
את
החיים
ואינו
מחפק
את
המתים

ואינו
חדל

אל עמק הגעגועים

אל עמק הבעבוע
הבעתי בלעדייך
במרכבו
עבי משוגע
שלא יבשילו לעולם,
מהעמק
אני מתרחקת
בלעדייך
הבוסר צורב את לשוני.
אל עומק הבעבוע
אני שבה
והולכת
תמיד
בלעדייך,
וְהַמְּשׁוּגָע
שומר את פכרך
בזיכרון.

לכל זמן

לַכֹּל זְמָן;
עֵת לֵדֶת וְעֵת לָמוּת;
אך איך מתמודדים עם
בטרם עת
?

לי-אור/ יוסי לוינסון

לי-אור בגיל 22 סבר תאונת דרכים קשה שגרמה לנכות מוחי קשה ביותר.
הוא נלחם בגבורה וביסורים, במשך 6 וחצי חודשים, מחוסר הכה , עם דאגות בעיניים לפעמים,
אבל הגוף שלו נכנע בסופו של דבר וליבו הפסיק לפעום.....

מאז נולדתי מחדש לעולם אחר, לעולם שאין בו את לי-אור .
3 וחצי שנים בלי הדבר הכי טריוויאלי שיש, שנראה הכי מובן מאליו שיש,
חיבוק ממנו, לשמוע אותו קורא לי אבוש....בלי לחבק אותו.....

למי שלא חווה את החוויה המטלטלת הזו אני רק מאחל שבחייכם לא יטעם מהלעגה הזו.

שכול זה שכול זה, ואמש לא משנות הנסיבות,
הכאב הבלתי נגמר הזה של הבשבוע , כאב כרוני שימשך עד נשאתנו האחרונה,
שלמרות הכל אנחנו מוצאים מאיפה מקום את האנרגיה להתמודד,
יש לנו למן, אנחנו לא מאהרים לשום מקום

אוהב ומתגעגע
אבא

עוד שישי בפתח/ חבצלת מוטהדה

אמא לערן שנפטר בשנתו לפני 4 שנים, בגיל חודש לפני 30

עוד שישי בפתח והלב שלי מוצף על מגף.
יום רוגע יום ואני אתה וחיה כל יום מחדש
משננת רגעים, חוויות חוששת לשכוח
ובסוף היום נופלת מותשת ללא כוח
מחפשת קרבה לאנשים שהכניסת לחייך
מבקשת עוד פיסת מידע ורגש אודותיך
במקום לרקוד משאחה רוקדת עם הכאב
לא ייסתם לעולם החור הענק שנפער בלב
איני יודעת איך ואתי אאבא את הדרך
לחיות בין שבילי הזמן בחסד,בעלת ערך
ילדי שלי,ילד ענן,חכם עם לב מהב
מיכרו אנשים שום דבר לא מובן מאליו.

זה אפילו לא יום הולדת/ יעל צור

השבוע לא ניסינו לתאם ולהמין מקום לארוחת ערב שתתאים לכולם. השבוע לא חשבתי לי
והתאמצתי לקלוט כול למשהו שאוהבים, ואין לי למי לתת סוד מנת פינוק של אמא, ליום האיוחד בשנה.

היום אני לא מאחלת מכל טוב לאף ילד שלי, לא חושבת טוב ולא מקווה לטוב בשבילו,
לא משתדלת להכין משהו ולא כותבת ברכה בחרוציים.

הדבר היחידי שקרה, הוא שהבוקר שוב הופתעתי מעוצמת התאריך.

בלילה כבר הציפו החרדות לבקר, בראת וחמש בלי שום סיבה.
פה רק החושך בחדר שאפחיד אותי בלילה לפעמים רחוקות..

ובבוקר היום התעוררתי מתוך בכי.
בדיוק כמו בבוקר הראשון אחרי שחזרנו בלעדיו בפעם הראשונה מתה"ש. וכן, כי הייתה הנסיעה הקשה בחיי.

ונהגתי והצעתי לעבודה מוקדמת. היום אני עובדת, ופה משתנה אצלי כל שנה.
היו שנים שלקחתי לי חופש ביום הזה, והיו שנים שחשבתי שיותר טוב לי להיות בסביבת אנשים.
השנה אני לא יודעת מה טוב לי ומה לא טוב לי. סופסוף אני מבינה שכל שנה פה מרגיש אחרת
ואוהו כמה שנים שאני כבר בודקת את הציון הזה. כבר 16 שנים.

וקורה משהו נורא משונה ביומי ההולדת של אופירי.
אני לא בדיוק יודעת וסופרת בן כמה הוא יכול היה להיות. תמיד צריכה רגע אחד לעצור ולחשב.

נולד ב1994, נפטר ב2005, אם היום בן כמה היה צריך להיות בעצמו?
אני מוכרת היטב את 10.5. "בן עשר וחצי לתמיד", כפי שכתבנו בהודעה על מותו.
אבל בן כמה יכול היה כבר להיות? 27? פה לא מתקבל על הדעת.

אני לא מצליחה בשום אופן לדמיין אותו בן 27.
אני יכולה רק מרחוק לראות דמויות סמוכות של "בני גילו", ולדעת או לקרוא מרחוק עליהם:
חלקם כבר נשואים, אחד מהם אפילו אבא לילד...
בוגרי תאריס, בעלי תפקידים ומשרות, חיים את חייהם כבוגרים צעירים עם או בלי הגות ליב, ובריס.

אפילו לכתוב "בני גילו"... פה לא סביר. הוא עדיין ילד.
לאופירי אין גיל, אין חיים ואין יום הולדת. הוא איננו ופה פשוט לא, ושחור, וחסר ואפל.
ולי פה עדיין קשה לקבל, גם אחרי כל כך הרבה שנים. היה לי פה סוד ילד, והוא עדיין איננו.

אם מה פה היום? פה בטוח לא יום הולדת.
אבל יש הזדמנות טובה להכיר אותו, כי אני מוכרת ובטוחה שתמיד אזכור.

ושוב. מה פה היום? פה סוג של תאריך שאני מציינת
והשנה אני כותבת רק פה בקבוצות המיוחדות, כי אני בטוחה שפה מקום בטוח וכי פה מבינים. "יומולדת בלי ילד",
פה לא מסוג השלטים שאפשר להריס ולשאת ככה סתם באמצע השנה במרחב הציבורי.

מלים שכתבתי לזכר ילדי אופיר השנה ביום ההולדת שלו,
כמעט 17 שנים אחרי לכתו

יום אחד/ לימור אדלר

יום אחד
אעשה רשימה של כל
הדברים שלא הספקתי לעשות.
ובראש הרשימה
ארשום שעם אותיות של שאך
לא הספקתי
לראות אותך בבגרותך.

את,...כאב הראש
כאבי הבטן והבא,
לו אך ידעתם
עד כמה אתכם אוהב.

פי כמה עדיפים
על כאבי הלב,
על כאבי הפנטום
שסובל אדם אוהב.

נכתב על סוף אדלר, בן 22 במותו

מקבץ שירים/ לאה כץ, אמא של עדי רודל ע"ה לבית כץ, אלקנה

ב"ה י"ג ניסן תש"פ
ערב ה-30 לעדי שלנו

בית.
בית משפחה. אחווה.
משפחה פה כת. חוזה.
משפחה פה קשר. עולאה.
משפחה פה מעגל ורשת תמיכה.
הורים אנו. לנו ילדים ארבעה.
שנים. הסתעפות. כלי שיר הרש...
נכדים. נינים. משפחה שנפה.
מה הושברנו - ובכורתנו חסרה.
מבנה המשפחה נפגע, חוליה משמעותית התערערה.
במעגל המשפחתי , הדבוקה,החביקה נפרצה.
במעגל האחווה, ש ד י , נפקד מקומה, נוכחת בהיעדרה.
את החלל שנפער - נשלים כשברי הקשת הקיאור,
ה ש ד י שלנו, אבן הראשה, תחזיק ותצמיד את החיבור...
במעגל החוזה, יישאר הבידור.
כי אין יותר ש ל מ מעגל שבור..
בכאב , באהבה לכולכם. אמא-סבתא לאה.

כז ניסן תש"פ - ד אייר תש"פ
והימים ימי זכרון לאומי

אבל יחיד מושיב לך בתי - עדי,
ללא כותרת, ללא סמל לאומי.אבל פרטי - לך בתי,
נפלת חלל, -במסירות נפש על קידוש וקדושת ביתך,
בסודיך במובך הביתי שלך -בסת מלוי תפקידך...
סקרת סיקר הבית , אמ הבנות והבנים, על משמרתך -
את הבשת בהרייס לבופיה, ילדתך.
כלי פרידה, כלי הכנה -
נלקחת, נאספת, את ביתך סבבת.
בם את נשאת דבל - דבל פנים הבית, והבית פניה-
היית האם, שסל דבלה ואחנה נידבה,
מאס - הורד הדבל לחלי התורן בהבדסה,
תרוסת מכרון לא נשמסת -
בשקט. בקול דממה דקה, היא אותנו מפלחת.
אבן המבבה - שלך - ש ד י - היא סדות ,
לכל מה שעשית כאן. בכמו סנווה, בכמו בדלות.

אמא שלך.

מוצש"ק פרשת שמיני תש"פ
ויידום ה.. פלפון

סלולרי מספר - אפס .חמש .שתייס . שפע. שפע. תשס. שנייס. שמונה מאות.
מאס פוריס תש"פ - אין מסנה ואין פניות...
בהרבל קבוס של שברת סרב - בסיומו של יום -
הטלפון אליך שובת. שותק כל הסת. כך פתאום.
יום שישי למוץ, בין החלות התבשילים והכליס -
שואלות ומספרות, מה נשמס? ומה הסנינים?
סרוץ התקשרת אליך פסק. נדס -
ממשיכה בינינו האמנה. שיח.. הקשבה ובשבומים,
בתקשורת נטולת אנטנות "קשיי קליטה", ומכשירים.
חבל הטבור, בלידתי אותך, ניתק, ונתן לך חייס, נשיאה - הבכי הראשון ,
בכל אלחוטי - אותך בו לשך , בחיבור שהיה בינינו - לנבת. לשך יכון. כי ישכון.

אמא

מקבץ שירים/ מיכל פנחסי

אמא של ישורון ז"ל

ישנו ערפל כבד וסמיך על כאב.
אך מאבד למסך השקוף
הדאגות ולפיתים אפילו שמחות וחיוכים,
השבתות והחגים, הימים הטובים והרגילים,
לכם אנו נדאגת כחיים, מאשיכים את ה"שגרה",
המון נפגר מלכת
אך לנו מאחורי אותו מסך -
השגרה, החיים, השמחות, הדאגות...
– לכם, המון מאשיך ומתקדם,
כך חיים אנו עם האובדן.

4. כאו מבאד למסך שקוף
שעולם לא ימלאו לך עשרים...
את מחשבת המוסה
לא השלינו בדעתינו,
כך ביאים אלו, לפני עשרים שנה,

אך ביאים אלו, לפני עשרים שנה,
התלבאנו באווה, חלומות ותפילות
באווה על היותך,
חלומות על בריאתך,
ותפילות לעתידך המפהיר.

כיאים אלו לפני עשרים שנה,
הפכת אותנו מפוב לצער, אוהב ואתחיל
להורים, למשפחה של ממש.

כיאים אלו לפני עשרים שנה,
בוסע את הפיטות היאים האחרונים
בחאיות האים האהוים.

3. ביאים אלו לפני עשרים שנה,
נשאתי אותך בזיין ברחאי,
את לבדיך באדים,
לא אלווה באבטי
לא מחבקת את רעייתך,
לא אוכילה אותך לחופה,
לא מנשקת את ילדיך,
רק מנבבת,
מנבבת אבק אפל תאונותיך,
מנבבת דאגות אפיני,
מנבבת מציאות חסרה.

.ז. הכאב מושך באכחולו לבפים אתוך ליבי,
שחור כשחור פיניק
וכלבב שיפרך לפני שנפר ונפלם,
חום בהיר כלבב פורק
בטרם הפק אפור לבהוב
באהלך האאבק,
לבן כלבב החיוך הרחב אני יפ,

עד שעוב, ונפלם,
אדום כאו הדם
שפרם בשקיקים אל תוך וריריך,
בניסיונות הנואשים להבזיל את חייך,
והכאב –
הכאב...
הכאב הוא אותו כלוע של לבפים
הנאספים יחד כלבבי הקשת
בשקט,
אל מאחקי הפיכרון.

כאו תהום פעורה אתחתינו,
בור ענק, חלל עצום של חסר,
לא היינו מוכנים לנפח הענק
שנוכחותך תפסה פה בבית בינינו...
וכל דאגה שנוטפת כל לצר כל כאב,
כל פכרון, נוטפים אל תוך הבור
נספגים לתוכו...
מאאינת למלא את החלל...

2. כאבכם העופק על אחיכם
אפלים את כאבי שלי,
פרידתכם מאנו
כאבה לי אל יותר מפרידתי.
חסרונו העופק בחלל הבית
מכאיב לכולנו.
ואיני יודעת מה קשה עלי יותר?
לאבד את בני בכורי,
או לראות את ילדי כואבים כל כך את אובדנו.

1. מנבבת ,
אבק,
מנבבת אבק,
אפל תמונותיך שנותרו.
לא מלווה במבטי
את לבדיך באדים,
לא אוכילה אותך לחופה,
לא מחבקת את רעייתך,
לא מנשקת את ילדיך,
רק מנבבת,
מנבבת אבק אפל תמונותיך,
מנבבת דאגות אפיני,
מנבבת מציאות חסרה.

5. כאו ענפי העץ שנשתים אל על כלפי שאים
כך ילדינו – ענפים הנשתים אל העתיד,
וכשנבדע אחד אהם,
אנו עומדים כאותו
עץ שכות שפעץ שלו נכרת,
מחפשים איפון -
אך לשווא..

6. מנבבת ,
אבק,
מנבבת אבק,
אפל תמונותיך שנותרו.
לא מלווה במבטי
את לבדיך באדים,
לא אוכילה אותך לחופה,
לא מחבקת את רעייתך,
לא מנשקת את ילדיך,
רק מנבבת,
מנבבת אבק אפל תמונותיך,
מנבבת דאגות אפיני,
מנבבת מציאות חסרה.

7. הכאב מושך באכחולו לבפים אתוך ליבי,
שחור כשחור פיניק
וכלבב שיפרך לפני שנפר ונפלם,
חום בהיר כלבב פורק
בטרם הפק אפור לבהוב
באהלך האאבק,
לבן כלבב החיוך הרחב אני יפ,

עד שעוב, ונפלם,
אדום כאו הדם
שפרם בשקיקים אל תוך וריריך,
בניסיונות הנואשים להבזיל את חייך,
והכאב –
הכאב...
הכאב הוא אותו כלוע של לבפים
הנאספים יחד כלבבי הקשת
בשקט,
אל מאחקי הפיכרון.

8. לא כך,
ולא דבל.
לא את ליבורי,
רק את פרטי.
שלי.

לא אדים,
ולא תואר.
לא על קידוש השם,
לא על קדושת השם,
ולא על הארץ.
רק את פרטי.
שלי.

אתה אארת שאתה אוכן,
שאתה אוכן לשאת -
כייסורים,
את פרטי שלי.
אארת לאמן,
עם ישראל,
אארת.

הם אוארים -
שאתה -
את פרטי שלי.

9. פנים רבות,
פנים שונות לכאב,
לפיתים – אכל אפידהה,
לפיתים רק אילה,
תאונה –
ריח –
חיוך –
שיר –
כן גם שירים הם כאב,
שירים שאוררים את הפיכרון
והכאב שוב חד כמו אז,
לפני שנות,
כשחתך ודימם,
והלב סירב לפסום,
והרגליים מיאנו לשאת,
והנשימה הייתה חנוקה,
מלפעת...
תרה אחר אויר, תאנן...

10. כאו ענפי העץ שנשתים אל על כלפי שאים
כך ילדינו – ענפים הנשתים אל העתיד,
וכשנבדע אחד אהם,
אנו עומדים כאותו
עץ שכות שפעץ שלו נכרת,
מחפשים איפון -
אך לשווא

ישורון ז"ל הלך לעולמו לפני 18.5 שנים בגיל 19.5 לאחר שנה וחצי של מאבק בסרטן.

מקבץ שירים/ מיכל פנחסי
אמא של ישורון ז"ל

נדמה לי
שבכלל עוד לא בכיתי.
עוד לא בכיתי את האימה,
את המרדה היומיומית
את הפחד שהולך ומתגבר בכל פעם,
עם כל תוצאה נוספת, וכל בשורה שנוחתת.
עוד לא בכיתי על כסא הגלגלים,
על בני שישב בו
עלי שהסעתי אותו - - -
עוד לא הלמתי דאגה,
על הקבייס, על הגלוסה, על הגלקות,
על הדקירות, על הכאבים,
על הרעלים שהופרו לתוך גופו של ילדי,
עוד בכלל לא בכיתי -
על שבני חלה בסרטן.
עוד לא בכיתי יח של דאגות,
הדאגות המטלות שלנו
הן רק טיפות אני יח, אני נהר
שוטף, קוטף, נופף
של כאב נורא וגובה
שפורח ובואה בתוכי.
- - - - -

עוד לא בכיתי ...
על בני שאיננו,

על לחוקו הרע שנגזר,
על חיוכו הרחב והחם לכל אדם,
על החיבוק... החיבוק... הענק,
החיבוק שפוטף...
ואפניק תחושת כיטחון אינסוף..
עוד לא בכיתי על התחנות
בהן הוא לא רוקד בין חבריו,
על החופות של חבריו
שנערכות אתחת לטלייתו,
על החופה אליה לא אוביל אותו,
על הבית שלא יקים,
על האשה שלא יישא,
על הילדים שלא יוליד, ולא יגדל,
על הנכדים שלא יראה,
על נצח שלם שנגזל...
עוד לא בכיתי על הקדיש שאישי אומר עליו,
על הקדישים שלא ייוולדו לו...
על הכאב, והבפגוש, של אחיו - ילדי,
על החסר היומיומי,
על התבונה הנפלאה,
הביטויים האיוחדים...
שאינם -

עוד לא בכיתי,
כי פשוט אי אפשר ...

ישורון ז"ל הלך לעולמו לפני 18.5 שנים בגיל 19.5 לאחר שנה וחצי של מאבק בסרטן.

אל נורא עלילה/ מלי ורצברגר, אחותה של ימית חיה ברויאר ז"ל

ערב כיפור תשפ"א

אל נורא עלילה
אני לוקחת נשימה עמוקה
לקראת היום הגדול והנורא.

השנה אשתדל לשבת על כסא רחמים
ולסלוח לך, אל חפץ בחייה.
לסלוח שבחרת דווקא בה,
לסלוח שפגעת ב248 איברים ו365 גידים של גופה, רוחה ונפשה.
לסלוח שבחרת דווקא בכאב ובייסורים,
לסלוח על צער שהסבת לה, צער אמ על בניה.
לסלוח שריחמת על אברהם ושרה בעקידה ועל הורי לא חסת,
למחול לך על החלל העצום שהותרת.
למחול לך שהתפילות שלנו נענו בשלילה,
למרות יפ הדמעות והתפילות שהיו בשפרה.

אלי, תמחול לי על החוצפה
ותסלח לי אמ לא אצליח לסלוח,
אשתדל שוב ביום הכיפורים הבא.

השיר נכתב חודש וחצי מפטירתה, לאחר שאיבדה גם את אחיה יוסי אלנתן ז"ל.
שניהם נפטרו ממחלת הסרטן

צועק אליך/ נכתב ע"י משה פריאל בגיל 14
(השיר נחשף רק 4 ימים לפני מותו)

יושב לבד בתחנה, ורואה אולי ג'ינה שקטה ובודדה,
רוצה לחפור כבר אל ביתי, אל השקט שאגיש אותי,
מה יקרה אם לא אדע.

אני מבין שאתה מקשיב לי,
אני מאמין שאתה תסתיר לי,
אני יודע שאתה תמיד שומע.

אם א-לוקי תשמע, צועק אליך מהנשמה,
אני מת לבכות אם את הרוח תמחוק.

אני יושב על הספסל ומחכה לקבלת מעל
יכול להיות שפה יקרה.
יודע שפה לא בבכותי,
פעם מישהו ליחד אותי שאין כמה דבר מקרה.

אני מבין...

משה הוסיף לשיר בערב פטירתו

אני מחכה על הגדר,
עוד מעט יבוא לכאן חבר נצחק ונדבר,
כה כייף שיש בעולם מישהו,
שיודע לבוא מתישהו וסיפורים לספר.
אני מבין...

אם א-לוקי תודה ממש מכל הלב
אני בטוח שאותי אתה אוהב

יד ביד/ מנשה לוי
שיר שכתבתי לאחר לכתו של בני, אדם

ילדות שמחה, אהבת נעורים, מאמת אמנות
שירות קרבי וחושך בגדול ואת בוחרת למחוך.
יד ביד בשדמת באותה מנהרה חשוכה, הקור
הכאיב והדרך ארוכה וקשה.
וכלי שנקפו הימים הוא ידע ובמ את
שהמאן יגבת הכל והסוף כבר ידוע מראש.
את הייתי לו בית
את הייתי לו נוף
את הייתי לו כח
את הייתי לו חוף
ותמיד בשעה שכאב הוא ידע תפחת לה הדלת
ואת שוב תבואי אליו ובידיך תלטפי שערו הדליל
ותאמרי לו אני כאן אהובי.
ובלילה ההוא עת ידעת שהנה השעה קריבה
את החפקת בידו כאו אומרת תשאר אהובי רק עוד קבת
והוא בכוחות אחרונים כשליבו בחופקה הולמת
פקח עיניו וקרא לך בקול ואחפ בידך כיודע שמי לטיפה אחרונה.
את הייתי לו בית
את הייתי לו נוף
את הייתי לו כח
את הייתי לו חוף
וביום חורף ראיתיך ישובה על ספסל לבד אבן
וראשך רכון כאומרת אני כאן אהובי, אני כאן.

לא יִהְיוּ יוֹתֵר זִכְרוֹנוֹת שֶׁל הַמָּחָר/ סִגְלִית פְּרֶנְקֶל
נִכְתַּב בְּגַעְגּוּעַ לְמִיקָה הַקְּטַנָּה

אֲנִי יָדַעְתִּי שֶׁכָּאֶת לְהִקּוּר כֹּה קָלָר הַחַיִּים
הָיִיתִי תּוֹפֶרֶת לִי כָּךְ אַלָּא, אֲלָא הַכִּיסִים
וּכָל כִּיס הָיִיתִי שׁוֹאֶרֶת הַאִתִּיקוּת כָּל כְּרוֹן
וְאוֹתָהּ גַּם הָיִיתִי הוֹלֶכֶת לִישׁן

לִכְרוֹנוֹת, לִכְרוֹנוֹת כַּמָּה כְּבָר יֵשׁ?
לִשְׁאֹר אוֹתָהּ קְרוֹב אֵלַי עוֹד רַק לְהַקְשִׁ
לִכְרוֹנוֹת מֵהַסָּבָר, לָה מָה שֶׁנִּשְׁאַר
לֹא יִהְיוּ יוֹתֵר לִכְרוֹנוֹת שֶׁל הַאַתָּר.

הָיִיתִי תּוֹפֶרֶת כִּיס אַתָּד גָּדוֹל
קָרוֹב לְאַתָּי
וְהוֹפֶכֶת לְקַנָּאוּרוּ בְּאֹפֶן אִידִי
אַכְנִיסָה אוֹתָךְ לַכִּיס הַגָּדוֹל
קָרוֹב,קָרוֹב כָּאוּד לְלִבִּי
וְלוֹקַחַת אוֹתָךְ לְכָל אָקוֹם שֶׁאֵלֵךְ
יַחַד אִתִּי

כְּשֶׁבִּילַךְ, הָיִיתִי הוֹפֶכֶת אַפְלוּ לְכַדּוּר פּוּרֵחַ
וְסָפָה אִתָּךְ לְאָן שֶׁתִּשְׁאֵ אוֹתָנוּ הָרוּחַ
הָיִיתִי מַרְאָה לָךְ אֶת כָּל הַבְּכָסִים וְהַיֹּפִי, שֶׁיֵּשׁ כָּעוֹלָם
הָיִיתִי לוֹקַחַת אוֹתָךְ לָשׁוּט כִּסְפִינָה עַנָקִית מֵעֵבֶר לַיָּם

וּכְלֵילוֹת, כְּמוֹ קָסָמִים,כְּמַעַט כְּמוֹ כְּשׁוּף
הָיִיתִי כֵּן רֵצַ מִשְׁתַּנָה לְיַנְשׁוּף
וְאִתָּךְ תָּלוּאֵךְ
כָּךְ הָיִיתִי מִתְכּוֹנֶנֶת, כְּרַחַשׁ מַקְשִׁיבָה
אֵיךְ נְשִׁימוֹתַיִךְ שְׁלֵוּת כְּשֶׁאַתְּ יְשֵׁנָה

לִכְרוֹנוֹת,לִכְרוֹנוֹת כַּמָּה כְּבָר יֵשׁ?
לִשְׁאֹר אוֹתָהּ קְרוֹב אֵלַי עוֹד רַק לְהַקְשִׁ
לִכְרוֹנוֹת מֵהַסָּבְרָה מָה שֶׁנִּשְׁאַר
לֹא יִהְיוּ יוֹתֵר לִכְרוֹנוֹת שֶׁל הַאַתָּר.

על בתי הקטנה והאהובה מיקה לי פרנקל,
שנפטרה מרשלנות רפואית בארה"ב והיא רק בת שנתיים וחודש
כל הזכויות לשיר זה שמורות לסיגלית פרנקל

ואם אצמיח/ עדי נאה בלוך

ואם אצמיח
כנפי נשר
להבנות
להגביה עוף
לו רק אצמיח
כנפי נשר
להבנות
כברק מהירות
לעוף איתן
אל כל מה
שמסביר
שאיננו
אשא על כנפי
את כל אותם
בשבועים
לתכול ולהב
הילד שלי
הילד של העולם

לו רק אצמיח
כנפי נשר
להבנות
להגביה עוף
נשמתך תופשיה
קשורה לארץ
היתה
בחוט דק
של ספיפון
והנה הגביהה עוף
כבולה אני לעולם
כבולה לעפר
לעמן

כשאצמיח
כנפי נשר
להבנות
להגביה עוף
כי אף אשא
על כנפי
על כנפי נשרים
את כל אותם
בנות ובניה
שאבדו לעולם
שהלכו ואינם
ואשיבם אל
ביתם אל
הוריהם אל
משפחתם
אל מקומם
ואשיבם
לשבולם.

לאבד ילד/ נילי אורבך, כפר תפוח

לאבד ילד זה לחשוב מה לכתוב על המצבה
איך לדייק
לתאר
ולסבך את מי שהייתי כאן

לאבד ילד זה לפרש כל שיר כל מילה
משפט
כבש
וציור של הילדים
בלורה אחרת ממה
שהיית רגיל
עד עכשיו

לאבד ילד זה להכניס הביתה כאב וצער
להתחמם מהדאגות שעולות
ולדעת שהלב שלך פועם מתוך כאב ומתמלא
מהחלל

לאבד ילד זה לאבד את התמימות והאמונה "שהכל לטובה"
ולהבין ומי שמור עלינו הוא זה שמפחיד פורק
שולח חיידק
פוגע

לאבד ילד זה
להיאחז בכל תמונה
ופיסת מכרון
מאתמול
ולחלום בכל לילה
על המחיר
והמחר
שלא תיהיה חלק ממנו

לאבד ילד זה לחשוב
מה המקום שלך
אם אתה שייך לי
אם אתה בשמיים
באדמה
בלב

לאבד ילד
זה להיקבר יחד איתו בתלולית
לנסות לצאת
כל יום
וכשיש רגשות שונים מהכאב
מתלווה אליהם המצפון
שמלביש על
הבגידה
ואיבוד האימהות

לאבד ילד זה לקבל חיבוק גדול
מהסביבה הקרובה...הרחוקה....
אבל תמיד להרגיש
בורק
בחיבוק
שלא ישוב

לאבד ילד זה לראות גוף
בלי נשמה
קשה
דומם
קפוא
חסר
ואין לך יכולת לעזור ולטפור
ותחושת חוסר האונים
הורגת אותך

לאבד ילד זה לאבד שליטה
לחיות כי צריך
למקר בשאלה "מה שלומך"?
לעטות מסיכה פיזית ונפשית כדי להרוח קצת מהכאב
אך הוא כל כך נוכח
ניכר בלי חשש
ומכאיב בכל איבר בגוף

לאבד ילד זה להבין שאתה חסר
להסתכל על המשפחה
ולדעת שחסר חלק
שאוות הוא לא מילה נכונה
הוא קרוב
הוא חלק מהפאזל

לאבד ילד זה לחיות עם
לעילוי נשמת
ולמכר
לכבודו
כל דבר שאולי קצת ישאר אותו
את בעולם הזה
וחי
אי שם

לאבד ילד זה לפחד מהעתיד
מהתקווה. ..מחלומות...משמחות
מאנשים...מחבטים...מרחמים
מילדים

חודשיים מאז שכרמל הלך מאיתנו.

הבן שלנו כרמל יונתן נפטר מוות בעריסה לפני 11 חודשים בה' ניסן תשפ"א.
בן 11 שבועות היה במותו.

מלים: עפרה ענת לייכטמן - רבבה

"תמיד חייכת ושמחת
את החיים אהבת
לשאור ולקיים מצוות
לשחק ולהנות

בקדושה עוכס ביבית, לא מוותר
כיפה על הראש כמו מלאך שומר.
אהוב היית ואהוב תישאר,
עכשיו מלמעלה אתה עלינו שומר.

בואת לעולם עם שליחות חשובה
את חייך הקצרים חיית בגבורה
בכל העולם נשאו תפילות עליך,
המוני מלאכים בשמיים קיבלו את פניך.

שיר המעלות אחרת מאמאקים
שיר המעלות אשא עיני אל ההרים
אאא תבקשי שיתפללו חפק עלי
אני רוצה הביתה.. בחיי..

בעבועינו אליך כה רבים,
יחד עם פאת אנו בך באים.
לב טהור ברא לך אלוקים,
בכינו מאך ללמוד ולהתכים.

אהבת לשיר וללמוד תורה,
היית מוכן תמיד לכל אחד להגיש עפרה.
הלכת לבית הכנסת עם אבא בשמחה
הקפדת שיענו לך אמן על כל ברכה.

שיר המעלות אחרת מאמאקים
שיר המעלות אשא עיני אל ההרים
אאא תבקשי שיתפללו חפק עלי
אני רוצה הביתה.. בחיי..

עם עיניים כחולות ותלתלי מהב,
ה' רצה אותך למעלה קרוב אליו.
אחרי המון תפילות קבלות ותחנונים,
נותרנו כאן למטה ואיננו מבינים.

נאחל לכולנו כל לילה מחדש,
למלוא עליך ילד לקבל מאך ד"ש
סמית היית חבר של כולם,
תודה שבך בכינו תודה בורא עולם.

שיר המעלות אחרת מאמאקים
שיר המעלות אשא עיני על ההרים
אאא תבקשי שיתפללו חפק עלי....."

עמית לייכטמן (ל' סיוון תשע"ה - י"ט תשרי תשס"ח)

כשאתם אומרים לקבור ילד/ רויטל לוי

כשאתם אומרים לקבור ילד
אני אוטמת אופניים
סוגמת עיניים
מפסיקה לנשום
ומרגישה את המחנק בגרון עולה
כשאתם אומרים לקבור ילד
אני שואפת אתכם מתייחסים
לאירוע חד פעמי
איום נורא ומפלצתי
לא טבעי ולא הגיוני
כשאתם אומרים לקבור ילד
אני חופרת לרגע הזה
לתחושה הנוראית והקשה
לחוויה הלא נתפסת הזאת
כשאתם אומרים לקבור ילד
אני מדמיינת את רות
הילדה
היפה
האהובה
החכמה
שלי
מכוסה בתכריכים
והחכילה שהיא הייתה
הייתה גדולה בהרבה
ממה שהיא הייתה בחייה
כשאתם אומרים לקבור ילד
אני חופרת לרגע האבסורדי
שבו האלונקה אוטית קדימה
והחכילה שפליו
שהיא הגוף של רות
בתוספת כיסוייה
נשפכת למטה
לתוך בור
כשאתם אומרים לקבור ילד
אני רואה את הרגע הזה
וחופרת להבנה
שרות נשארת שם
בתוך הבור
לעולם

כשאתם אומרים לקבור ילד
אני רואה בעיניי רוחי
את האנשים שם האתים
אוספים אדמה
ומטילים אותה לתוך הבור
שוב
ושוב
ושוב
כשאתם אומרים לקבור ילד
אני חושבת על הגוף של רות
הגוף שלקראת הסוף
כבר לא היה שלה
שהתחוללו בו דברים קשים וכואבים
שגרמו לה לייסורים רבים
כשאתם אומרים לקבור ילד
אתם מתייחסים לאקט של רגע
אתם מדברים על אירוע חד פעמי
אתם מחפירים אותי לסיפור האימה
כשאתם, חברי לשכול
אומרים לקבור ילד
אני לא מצליחה להבין אתכם
אני לא מבינה
איך אתם אומרים את המילים האלה?!
איך אתם לא מתפרקים תוך כדי דיבור?!
ושם כשדיברתם, על הטשט הראשון
לא הצלחתי להתחבר למקום הזה
ניסיתי, בכאת שניסיתי
אבל פשוט לא הצלחתי
אני לא יכולה להגיד את המילים האלה
לא מצליחה להוציא אותן מהפה
אני שם לא רוצה
אני לא רוצה להיות שם
אני לא רוצה לחפור למקום הזה
אני לא רוצה לדמיין שוב את האירוע הזה
פה רק אירוע
פה רק רגע
אחד
מפוויס
איום
ונורא

והרגע הזה לא מגדיר אותי
ולא את רות
ולא את האחיות שלה
אני אומרת שאני אמא שכולה
אמא שכולה כן הוויה
פה מכלול
של אין סוף רגעים
ואין סוף מכאובים
אמא שכולה
מתחילה באירוע
ברגע אחד
בשבריר שניה
אצלי פה היה
ביום ראשון
י"ט בכסלו תשסא
בשעה 9:00 בבוקר
והרגע הזה
החוויה הפצת
ההוויה הפצת
המציאות הפצת
תמשך עד לרגע
לשבריר השניה
שבו תצא נשמתי מהגוף
ועד אפ
אני אהיה אמא שכולה
בכל רגע ורגע
בכל אירוע ואירוע
בכל שבריר שניה
אני אהיה ואשאר
אמא שכולה

ילד קשת/ ש.ב גולדשטיין

ילד קשת, נחמיה
מהרצפ בו נולדת
שידרת גבורה
מרגיש, רגיש, וכן בעל קלט
רוצה לאהוב ומבקש אהבה

אך ילד שלי, נחמיה
האם מצליחה אני מאד להסתיר
את תגובותי המהססות
את ליבי הסבור שפוחד לאהוב
שחרד לאבד
שאיבד כבר איבד

וילד שלי, נחמיה
האם כבר שאפת
את קולי האילם שצורח חרש
כבר הרבשת
את דופק ליבי הפוצם בפחד
פוצם לשירת לבך
ובוכה בו דמעית על אחותך המנוחה

ילדון שלי לא שיתפתי אותך
בקולות המלחמה בין יתר קולות
בחלומותי על שופרות
בכאב בכרונותי על הסבר
אתה לי בשר מסבר

תגיד לי ילדון כבר הבחנת
שבמ לאור יום על המדף נר דולק
ושבסוף הפרופידור סומד חדר ריק
ולאור הנר תמונה של ילדה לא מוכרת
ילדה מחייכת
לוהי אחותך שפליק שומרת

ותגיד נחמיה אם הבחנת בחדר
בפשרות בפצומים שפוד לא לגילך
בוורוד בין התכלת
במדבקות פל הקיר
האאייתות שם -איילת

האם הבנת לבד שאינך בן בכור
רק ביבור הפומד בתפקיד כה גדול
האם הבנת לבד את השכול במשפחה
ואם לאו איך אסביר לאת
ילד קשת, נחמיה

דמעת עיני/ ש.ב גולדשטיין 04.09.20

מי יכור את ילדתי
מי מכא יכור אותי
למי כואב השקט
שטורף את דעתי

מי יודע מהו שכול
למי מכא אכפת
מי קבע שפה לעדות
כשערפיני יָבֵש, לא נבט

מי פה כאן שכך מבטיח
כותות מול נסיונות
כשבליבי רק געגוע
חוויותי הן כישלונות

מי את נפשו מסר, הקריב
אין תמיס, הפלה קורבן
מתוך כל פה, בפולמא הפה
נותר רק ריח העשן

מי פה הוא שפוד מבטיח
פולמות פולמות בפה ובבא
אמ לפסוס בדרך כבר איננו מבליח
מאפ שנר בתי פבר, כבה

מי מכא פושה תשובה
מתוך לב שבור, נשבר
בלא תשובה פל התשובה
שכבר פשיתא בפבר

מי מכא נושא תפילה
מתוך דאפת הפין
כשפל המבח חרוט, בופר
בלקת, אות פל קין

מי מכא נותן בדקה
מתוך פוני אמיתי
אבלי פה לא מדד פל כפף
פהו הדקות בלי ילדתי

מי פה האלמוני ששר כאן
פל ניבחון ומלחמה
מחייק, קודה קידה
פוד דובר מהבמה

האמ כבודו נפרד אי פפמ
מאהוב, קרוב, חבר
האמ מהתוהו איכשהו קמ
או שהנו פתמ כך דובר...

נשמתך עדן/ ש.ב גולדשטיין

על שפת נחלי חלב ודבש
הנך יושבת טהורה
תחת חופה של כהב ותכלת
לומדת עם מלך העולם תורה

עטרה של קדושה
מעטפת את ראשך
לתוך אור הענוג
את מוסיפה את אורך

סביבך ריח ניחוח
של יין ואפרסמון
מיני בשמים
ופרחים עם המון

תחת כנפי השכינה
לוכה את לשבת
ובאותק שפתייים
על עמק מתפללת

על עת שיבוא
על עולם של שבת
אף נשוב להתאחד
באהבת אם ובת

פתאום מגיע/ שרה רולניק

פתאום מגיע,
הכאב ההוא
של חלב מתמלא,
אני מפנה ראשי,

לחפש אותך
ואת מרגישה
איך פרוצותיי ריקות
חיקי איותם
ושיני מלאות...

חודשיים בלעדייך/ דפנה ארמן

קל להתרגל לשקט בלילה
קל להתרגל להיות שוב יחד
להיות בבית.
קל להתרגל לראות לחלץ נאוכות
קל להתרגל לצרות קטנות.
קל להתרגל למה שאין טיטולים ומטרנה בקנייה השבועית
פחות כביסה, בלאגן בסלון, נסיעות

קשה להתרגל לחדר הריק שלך.
קשה להתרגל לרכב ומשולחן בלי מקום בשבילך
קשה להתרגל לתוכניות שלנו לעתיד
שכבר לא כוללות
אותך
את כל כך כאן
וכל כך
חסרה

נכתב חודשיים אחרי פטירתה של רימון ארמן,
שנפטרה מסרטן בגיל שנה וחמישה חודשים

אדמת לבי/ שירה יערי

חוט אור שָׁקוּף
עוֹנִי תּוֹפֵר
סְרֵמַת סְגָנִית ל
שְׁאִיכַת כְּבָשִׂים
שֶׁתַּסְטֹוּת תְּלוּאוֹת לֵילֵךְ
יַלְדָּתִי שֶׁלִּי

פְּרַח בַּסְבִיסַ
לָבָן רֵיחָנִי
נוֹבֵט בְּאַדְמַת
לִבִּי

מתגעגעת/ נאוה כהן, באר שבע

מתגעגעת למה שחלף ואיננו עוד.
מתגעגעת וליבי מלא בדמעות..
גלי הפייסבוק שלך נותן תנכורות..
ולמולי עוד מחכיקי האפתחות
ימי ההולדת שלך מלאים בשירה ובחוק..
והשירים שלך מחבקים אותי מרחוק..
מתגעגעת כל כך לקולך, חכאתך ובחוקך..
מתנחמת בלהקשיב לשירתך..
נח בשלום ילד שלי עם המלאכים..
אני בטוחה ששירתך מבקיפה את השחקים..
אתה במקום טוב לא סובל יותר..
ואנחנו פה מחכים שיבא הגואל

שש שנים/ שרה רולניק

ילדה שלי,
6 שנים...
הימן מתארך
פנים מטשטשות בזיכרון.
הכאב מַקְהֶה מעט
מפנה את מקומו לאהבה.

6 שנים...
עם כל יום שעובר,
אני מתרחקת מהרגע
בו חיבקתיך לאחרונה,
ובד בבד
מתקרבת,
ליום בו ניפגש תמרה.

הצעצוע הוא תמידי
נמצא שם,

לצד החיים , לצד השמחה.

החלל החסר רק גדל,
היית כל כך קטנה
וכה מעט רצים.
נותרו לי מאק, ילדה

6 שנים...
מעילך הלבן
עדיין נושא,

את ריח גופך המתוק, החמים.

אני אוהבת אותך ילדתי
את לנצח, לעולמים.

החיוך שלך למעלה/ שרה רולניק

ביום בו הלכת,
נעצרו הימים
תכול השמים דהה.
טעם המים הפכו למתפלים
האור הבהב וכבה.

פעמון:
החיוך שלך למעלה
אני יודעת,
הבית שלך קטן באדמה.
יש שם אבן
ואתחתיה אני דואגת
כי השארתי אותך לבד בחשכה / כי הלכת לך לדרך חדשה.

מאז ילדתי,
אני לומדת ללכת
מחדש את הדרך לסלול.
את לצידי בחום ובצמא
האהבה לעולם לא תחדל.

מאז פטירת בתנו עדינה בט"ו טבת תשע"ה- 06/01/2015 ממוות בעריסה.
בת 4.5 חודשים הייתה במותה.

מיון ילדים/ שרה רולניק

מיון ילדים
וילונות מוסטים
בקלה נלבת מיטה.
גבוהה, רחבה
מאדת התייאה.

ומליה שוכבת
את,
מחייכת
יפה כל כך

לבנה מדי
קרירה.
שם אור על הפנים
כה שלווה
שלמה ,שלמה.

כאו אתמול
כאו היום בבוקר

אבל בשינוי-
ניבט לו השחור הזה
השחור העמוק,
השחור שאינו משיב מבט.
השחור
שאתנו
אי אפשר
לחתור.

היי שלום,
מלאך שלי
היי שלום.

מלאכית בלבן/ שרה רולניק

אל תבכי אמא
טוב לי כאן למעלה,
אמא אל תבכי,
כאן לצידי.

חמרתי למקומי הטהור, הנאצל
אמא אל תבכי,
אמכור אותך לעד.

אמא-
בבכותך אני במקום גבוה
שבתי להיכלי
לדיקים כאן מסביבי.

אמא אל תבכי,
אוהב אותך תמיד
וכשיקומו ישנים
ארוץ אליך ברננים.

אמא, אומרת לך תודה-
ששארת אלי בקרבך,
שנולדתי מתוכך,
וידעת אותי באהבה-
אמך.

אמא, לך הייתה הבכות
לטפל בנשמתי הקדושה.
אל תבכי אמא,
כאן אני שמחה.

מתי מאיניק דמעה

סוד ניפגש באחרית הימים.
תחבקי אותי חזק,
כמה רק סוד כמה שנים.

לא אבן, לא מצבה
והנה בחלומי,
מהלכת בהר המנוחות
מחפשת תרה נואשות.

עיני רואות-
מצבות קטנות, מצבות
גדולות
מצבות פשוטות, מצבות
מקושטות.

אך איני מוצאת
לא אבן, לא מצבה
ולא אותך, ילדתי הקטנה .

בחרנו על פי עצת רבנים בקבורה על פי מנהג ירושלים.
מסורת זו קובעת כי ההורים אינם משתתפים בלוויית תינוקם ואינם יודעים היכן מקום הקבורה של ילדם.
שיר זה נכתב בעקבות ההתמודדות עם הקושי של אי ידיעת מקום הקבר.

יחדיו שלובים/ שרה רולניק

לפעמים
הוא תוקף
הכאב.
מקפל את הבטן לשניים.

לפעמים
הוא שורף, מאכל
פתאום
מבלי תשיניים.

תמיד,
הוא שוהה שם
פשוט
מהראש ועד הרגליים.

ובד בבד
השמחה מתורבבת,
הבחוק משתרבב
מבלי
מבין השפתיים.

יחדיו שלובים
עד ידידים.
הכאב והאושר
האהבה והחושך.

בשבוש רחוק
ברגור חדש
של תינוק.
אור של חיים
ורצון עד שאינו מחליש.

לחבק אותך שוב
אבלי
לעולמים.